

Motion till riksdagen 2020/21:656

av **Ebba Hermansson m.fl. (SD)**

Krafttag mot våld och förtryck i hederns namn

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett intensifierat arbete med informationsspridning och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utökade satsningar på att sprida kunskap till vissa nyckelpersoner om hedersproblematikens grunder och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att jobba aktivt i skolan kring de värderingar och normsystem som utgör grunden för hederskulturen och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kontinuerlig utbildning för skolpersonal i att förstå, identifiera och agera säkert gällande hedersförtryck och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om nolltolerans mot särbehandling av elever baserad på kulturella eller religiösa uppfattningar och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om förbud mot bärandet av slöja i förskolan och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om förbud mot bärandet av slöja i grundskolan och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att fortsätta att utveckla arbetet mot könsstämpning och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kriminalisering av utfärdandet eller underlättandet av tvångs- och barnäktenskap liksom motsvarande äktenskapsliknande förbindelser och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökade krav på trossamfund och vigselförrättare att uppvisa nolltolerans mot tvångsäktenskap tillika barnäktenskap och tillkännager detta för regeringen.

11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om krav på att utländska äktenskap ska ha förrättats på sätt som motsvarar den svenska lagstiftningen för att erkännas av den svenska staten och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en begränsning av möjligheten till anhöriginvandring för unga vuxna och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att månggiften ingångna i annat land aldrig ska erkännas i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att de månggiften som redan har erkänts av svenska myndigheter ska upplösas och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att göra det straffbart att ingå eller på något sätt bidra till barnäktenskap i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att även inofficiella barnäktenskap ska kunna straffbeläggas och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kartlägga förekomsten av barnäktenskap och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lagar och regler ska förändras så att det klart framgår att barn aldrig ska betraktas som gifta i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om statlig samordning för att erbjuda alla kommuner nödvändiga verktyg för att ta fram specifika handlingsplaner mot hedersförtryck och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att personer som lyckats bryta sig loss från ett liv under hedersrelaterat förtryck bör tilldelas kontaktpersoner av socialtjänsten och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utvecklat stöd till föräldrar med bakgrund i länder präglade av hederskultur och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om inrättandet av fler särskilt anpassade hedersjourer och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Länsstyrelsen i Östergötland bör ges ett fortsatt ansvar för arbetet mot hedersrelaterat våld och förtryck och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om stärkta skyddsmöjligheter för personer som lever under en ständig hotbild till följd av hedersförtryck, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en ny brottsrubricering för brott med hedersmotiv och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kraftiga skärpningar av de straff som utdelas för all form av hedersrelaterad brottslighet och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda eventuella lagändringar som möjliggör att även de som underblåser hedersrelaterat förtryck men inte själva utför våldshandlingar kan ställas till svars och tillkännager detta för regeringen.

28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utökad informationsspridning till personer som riskerar att utsättas för hedersbrott, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att utöka stödet till de delar av civilsamhället som arbetar mot hedersbrott, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om behovet av nya utredningar kopplade till hedersrelaterad brottslighet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

De senaste decennierna har hedersrelaterat våld och förtryck etablerat sig som fenomen i Sverige och allt oftare kommer rapporter från personer som lever i en förtryckande och våldsamt hederskultur som kraftigt begränsar deras möjligheter att leva sina liv så som de själva önskar. De tvingas finna sig i att deras rätt att göra egna livsval inskränks och det krävs inte sällan att de ger upp den egna viljan för att sätta familjens eller släktens heder i första rummet. I hederns namn utsätts de för trakasserier, hot och våld från de personer som borde stå dem närmast. Alternativt tvingas de att själva utsätta sina närmaste för våld och förtryck. De mest extrema fallen har gått så långt att offren fått sätta livet till i rena avrättningar till försvar av familjenamnet.

Dessvärre har det hedersrelaterade våldet ofta kommit att kategoriseras som ett generellt uttryck för kvinnoförtryck och vad som brukar kallas mäns våld mot kvinnor. Att det hedersrelaterade våldet enbart är ett annat utfall till följd av konsekvenserna av redan rådande patriarkala strukturer är direkt felaktigt. Det som särskiljer hedersvåld från annat kvinnovåld är att det inte rör sig om en make eller annan enskild person som står bakom våldet. Vid hedersvåld agerar ofta ett helt kollektiv av landsmän, släkt och familjemedlemmar förtryckande genom våld eller hot om våld. Med andra ord kan en stor mängd personer upprätthålla förtrycket tillsammans, vilket sällan är fallet i situationer där en enskild man slår sin fru i hemmet.

Att fly från hedersförtrycket kan därmed komma att innebära att man tvingas säga upp kontakten med alla ens närmaste släktingar. Det kan ibland dessutom vara svårt att inse att förtrycket är olagligt när hela ens omgivning har uppfattningar om rätt och fel som kraftigt skiljer sig mot vad som uttrycks i svensk lagstiftning. Detta särskilt om personen i fråga på grund av invandring till Sverige har dålig kännedom om hur det svenska samhället fungerar.

Kunskapslyft

För att kunna motverka ytterligare utbredning av hedersvåldet behövs ett kunskapslyft kring dess uppkomst och struktur. Då en person kommer från en kultur där hedersförtryck är norm bör information tidigt ges om att andra normer råder i Sverige och att hedersförtryck aldrig kommer att accepteras här. Det behövs ett intensifierat arbete med informationsspridning för att nå ut till de individer som idag lever i utanförskapsområden präglade av hederskulturer samt de personer som beviljas uppehållstillstånd i

Sverige och kommer från hederskulturer. Detta arbete ska ha som syfte att ge en god introduktion till de normer och den värdegrund som utgör basen för den svenska jämställdheten.

Det är lika viktigt att personer som genom sin yrkesutövning kommer i kontakt med individer som lever i en hederskultur innehar goda kunskaper och en djup förståelse för hedersbegreppet, dess bakgrund och dess roll i vissa samhällen. Detta förbättrar möjligheterna att upptäcka hedersförtryck och hedersvåld såväl som möjligheterna att kunna erbjuda offren den hjälp som behövs. Nyckelpersoner som jobbar inom vård och omsorg, förskola, skola och fritidsverksamhet, socialtjänst, polismyndighet och rättsväsende måste få utökade kunskaper i detta ämne. De måste känna till vad som särskiljer hedersnormer från de normer som utgör fundamentet för västvärldens samhällen. De måste också förstå hur dessa skillnader har uppkommit, hur de kan identifieras och vad de resulterar i.

Alla dessa kunskaper är grundläggande för att kunna kommunicera med hederskulturens offer, visa förståelse för deras situation och på sikt hjälpa dem att känna sig trygga nog att slå sig fria från förtrycket. Det kan inte nog understrykas att den utbildning som sker måste gå djupare än att beskriva vad som sker eftersom handlingar enbart är symptom på en bakomliggande värderingskonflikt.

Skolans roll

Det behövs ett intensifierat arbete inom förskola, skola och fritidsverksamhet med fokus på att upptäcka, ifrågasätta och förändra de värderingar och normsystem som utgör grunden för hederskulturen. Ett steg i detta arbete är att regelbundet arbeta med frågorna kring elevers attityder och erfarenheter gällande svenska demokratiska fri- och rättigheter likväl som skyldigheter. Det aktiva arbetet med frågorna kan kompletteras med exempelvis enkätundersökningar. De resultat som dessa visar ska därefter ligga till grund för fördjupade utbildningar inom dessa områden, anpassade efter elevunderlaget.

Det är viktigt att det aktiva värdegrundsarbetet påbörjas i tidig ålder för att förhindra att barn i Sverige växer upp i en verklighet utanför majoritetssamhället. Det ger bäst förutsättningar att erbjuda utsatta flickor och pojkar verktygen och möjligheten att lättare bryta med hederskulturens normsystem eftersom det är under uppväxten som grunden för åsikter och värderingar läggs och befästs.

Det är dessutom av yttersta vikt att den personal som kan komma i kontakt med dessa barn och ungdomar utbildas i att identifiera och bemöta offer för hedersförtryck på ett sätt som skapar trygghet.

I skolans värld ska det vara en självklarhet att alla elever behandlas likvärdigt. Det är därför oerhört allvarligt att det kommer rapporter som vittnar om att det förekommer särbehandling utifrån oväsentliga kriterier, såsom kulturella eller religiösa särkrav. Krav på exempelvis könssegregerad simundervisning bör aldrig accepteras inom svenskt skolväsende då det inskränker barnens rätt till likvärdig utbildning samt likabehandling. I ett samhälle som värdesätter alla människors lika värde så högt är det anmärkningsvärt att så stor skillnad kan göras mellan barn i verksamheter för vilka det offentliga har det yttersta ansvaret. På samma sätt bör det vara en självklarhet att i skolan motarbeta starka politiska eller religiösa påtryckningar.

Slöjan är en symbol med såväl ett religiöst som ett starkt politiskt budskap, vars innebörd går emot de västerländska värderingarna om mäns och kvinnors lika värde. Dess syfte är att skyla flickor och kvinnor för att inte väcka männens lustar. Detta speglar ett synsätt som både objektifierar alla kvinnor och betraktar män som primitiva varelser vars sexuella drivkraft inte går att kontrollera.

När även unga flickor förväntas bära denna symbol innebär detta inget annat än att den sexualiserade objektifieringen appliceras redan på flickebarn. Detta är oacceptabelt i ett samhälle som står upp för barns rätt att vara just barn. Därför ska det i både förskolan och grundskolan råda förbud mot bärandet av slöja. Det ska vara den unga kvinnans eget val att välja slöjan och det den symboliserar. Beslutet att bära slöja är man knappast tillräckligt vuxen nog att fatta i en så pass ung ålder.

Könsstympling

Socialstyrelsen har uppskattat att det bor närmare 38 000 flickor och kvinnor i Sverige som kan ha varit utsatta för könsstympling. De största grupperna är flickor och kvinnor från Somalia, Eritrea, Etiopien, Egypten och Gambia.

Kvinnlig omskärelse är sedan år 1982 förbjuden i Sverige och bestraffas med mellan två och fyra års fängelse. Därutöver har det även kriminaliserats att förbereda könsstympling. Vid misstanke om könsstympling gäller ett särskilt undantag från offentlighets- och sekretesslagen som ger exempelvis sjukvårdspersonal möjlighet att meddela Polismyndigheten. Vidare föreligger plikt att anmäla all kännedom om könsstympling till polisväsendet. Yrkespersonal har också plikt att anmäla till socialtjänsten och privatpersoner uppmanas att göra detsamma. Slutligen har Socialstyrelsen rätt att ingripa och omhänderta de flickor som misstänkts vara i akut risk för att utsättas för könsstympling, och åklagare har möjlighet att utse en särskild företrädande för barnen som i sin tur kan bevilja att en läkarundersökning genomförs för att kontrollera om könsstympling har genomförts.

Utöver ett väl utbyggt skydd via lagtexter har Socialstyrelsen fått ett tydligt uppdrag att motverka kvinnlig könsstympling. I sitt arbete har myndigheten tagit fram omfattande informations- och utbildningsmaterial som riktats mot yrkesgrupper verksamma inom skola, sjukvård och rättsväsende. Utbildningsmaterialet har kompletterats med ett flertal seminarier och konferenser för att väcka medvetenhet och ge dessa yrkesgrupper nödvändiga verktyg för att kunna stoppa den kvinnliga könsstymplingen samt för att kunna upptäcka och hjälpa de som redan har utsatts. Särskilt informationsmaterial har också producerats och översatts till de språk som anses vara aktuella för att nå de riskgrupper som har identifierats. Socialstyrelsen har därtill knutit kontakter med religiösa företrädare för att även där förankra ett avståndstagande från kvinnlig könsstympling, något som i december 2005 gav resultat då representanter för Sveriges imamråd, koptiska ortodoxa kyrkan, katolska kyrkan och Sveriges kristna råd tillsammans undertecknade ett dokument som tydligt markerar just detta avståndstagande.

Dessa åtgärder har på ett föredömligt sätt visat att systematisk informationsspridning i kombination med tydlig lagstiftning ger faktiska effekter. Det är därför viktigt att detta arbete obehindrat kan fortlöpa och utvecklas. Därtill är det relevant att kontinuerligt utvärdera dess effekter för att maximera sannolikheten att man kommer åt problemet.

Tvångsäktenskap

Enligt Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågors studie ”Gift mot sin vilja” svarade ca 70 000 personer i åldern 16–25 år att de lever med begränsningar gällande val av partner. Av dessa beräknades 8 500 vara oroliga över att bli bortgifta.

I maj 2012 presenterades utredningen Stärkt skydd mot tvångsäktenskap och barnäktenskap som genomförts på uppdrag av Justitiedepartementet. Utredningen slog tidigt fast att det finns ett styrkt samband mellan hedersstrukturer och förekomsten av tvångs- och barnäktenskap. I utredningen föreslogs bland annat ett totalförbud mot arrangerandet och verkställandet av tvångs- och barnäktenskap samt mot upprättandet av vissa äktenskapsliknande förbindelser. Detta innefattar ett förbud mot att lura någon till en utlandsresa i syfte att genomföra en tvångsvigsel utanför Sverige.

Vidare gavs som förslag att möjligheten till dispens för barnäktenskap skulle tas bort. Dessa ändringar har nu genomförts. Utredningen föreslog också att det skulle inrättas ett nationellt kompetensteam med uppdrag att stödja arbetet mot tvångs- och barnäktenskap samt hedersrelaterat förtryck och våld. Därtill föreslogs bättre tillsyn, skärpta krav och djupare dialog med religiösa samfund och vigselförrättare för att stoppa dessa vigslar.

Ovannämnda förslag är välbehövliga men behöver kompletteras med några ytterligare åtgärder. Den svenska staten bör inte erkänna några äktenskap som har förrättats på sätt som bryter mot svensk lag, även om de har varit lagliga i det land där de har utförts. Exempel på detta är att inga äktenskap som har genomförts via fullmakt eller ombud ska erkännas. Det steg som togs år 2014 då krav på synnerliga skäl infördes för erkännande av sådana äktenskap var viktigt och bra men inte tillräckligt.

För att garantera en bättre integration och förhindra tvångsäktenskap kan en medlemsstat i EU kräva att både utlänningen och anknytningspersonen i Sverige ska ha uppnått en viss lägsta ålder, dock högst 21, innan familjeåterförening kan beviljas. Detta medges idag av EU-rätten inom ramen för familjeåterföreningsdirektivet. Denna möjlighet som tillämpats av Sverige under den tillfälliga migrationslagstiftningen bör permanentas. För att motverka att unga i Sverige gifts bort mot sin vilja bör åldersgränsen höjas från 21 till 24 år, likt dansk modell. Där gäller att båda parter måste vara över 24 år för att äktenskapet ska kunna användas som skäl för uppehållstillstånd i landet. Detta har, enligt danska källor, fungerat väl och medverkar till att färre personer utsätts för tvångsäktenskap. Det bör generellt vara svårare att tvinga en 24-åring till äktenskap, då denne kanske har hunnit utbilda sig, flytta hemifrån och bli ekonomiskt självständig, jämfört med en yngre person som helt lever ett liv styrt av släkt och familj.

Månggifte

I Sverige råder förbud mot att gifta sig med flera personer. Dock finns undantag som gör det möjligt att i Sverige ändå vara gift med flera personer samtidigt. Den vanligaste formen av månggifte är att en man är gift med flera kvinnor. Det omvända förekommer ytterst sällan. Vanligast förekommande är månggifte i kulturer där kvinnans egenvärde är lågt och där kvinnans möjligheter att leva som ogift är ytterst begränsat. I många fall förekommer det i kulturer där familjen är förhandlingspart i dottrarnas äktenskap och känslorna mellan de tilltänkta knappast är avgörande för äktenskapet. Kvinnorna har inte heller någon möjlighet att säga nej till att andra kvinnor ska ingå i äktenskapet.

Detta ligger långt ifrån värderingar om att äktenskap ska bygga på kärlek mellan människor, där de av fri vilja väljer varandra. Om man anser att äktenskap ska bygga på kärlek och frihet bör det tydliggöras att månggifte inte är önskvärt i Sverige. Det är glädjande att riksdagen har agerat för en skärpt lagstiftning gällande utländska månggiften, men mer behöver fortsatt göras. De månggiften som redan finns ska upplösas och därför behöver ett sistadatum för när det ska ske fastställas.

Barnäktenskap

Barnäktenskap ska aldrig få förekomma i Sverige. Förslaget i SOU 2018:69 om att kriminalisera barnäktenskap är bra och ett initiativ som behöver följas upp. Alla som på något sätt bidrar till att ett barnäktenskap kommer till stånd ska bära straffansvar för detta. Att välja att inte agera för att förhindra att ett barnäktenskap äger rum bör rimligen också kunna anses som bidrag till äktenskapet och därmed också vara straffbart. Det ska gälla även för så kallade inofficiella äktenskap, det vill säga äktenskap som aldrig rapporteras till Skatteverket.

Enligt ovannämnda utredning är straffskalan för det föreslagna brottet ”fängelse i högst fyra år”. Detta straff bör än tydligare återspegla det allmänna rättsmedvetandet och graden av klander som gärningen medför för offret. Därav bör straffmaximum överstiga de fyra år som utredningen föreslår.

För att motverka barnäktenskap behövs mer kartläggning och fler undersökningar som kan tala om hur läget ser ut och hur det utvecklas över tid. Därför ska staten utveckla system för att följa utvecklingen och förenkla för effektiva insatser mot barnäktenskap. De barn och unga som är offer för barnäktenskap måste få hjälp och stöd att ta sig ur sin situation. De som inte respekterar svensk lag gällande barnäktenskap utan fortsätter att leva som gifta med barn ska straffas och i den mån det är möjligt även utvisas ur landet.

Flera lagar och regler i Sverige har anpassats efter att barn ska kunna vara gifta istället för att motverka att barn är gifta. För till exempel barnbidrag finns särskilda regler som säger att omyndiga barn som är gifta själva ska få sitt barnbidrag, medan andra barns barnbidrag betalas ut till vårdnadshavare. Även när det gäller möjligheten att skriva äktenskapsförord finns särskilda regler för hur barn ska kunna skriva äktenskapsförord. Dessa och andra lagar och regler som underlättar för barn att vara gifta i Sverige bör förändras så att det klart framgår att det aldrig accepteras att barn är gifta i Sverige.

Samhällets ansvar

I varje kommun ska det finnas en handlingsplan eller ett åtgärdsprogram med specifikt fokus på att identifiera och stoppa hedersförtryck och på bästa sätt hjälpa dess offer. Detta behövs för att komma till rätta med de problem som idag uppstår då socialtjänst eller skolor låter bristfälliga och ibland kontraproduktiva åtgärder ingå i planer och program som hanterar en helt annan problematik, nämligen mäns våld mot kvinnor. Mot bakgrund av de djupgående skillnader i bakomliggande strukturer som orsakar hedersrelaterat våld och förtryck krävs också särskilt anpassade åtgärder.

Handlingsprogrammen som utvecklas specifikt för hedersrelaterade problem ska användas som ett komplement till kommunernas befintliga program. De ska i sin tur kompletteras med att varje kommun ska ha tillgång till en sakkunnig inom området som kan bistå med kunskap och råd kring hur kommunen bäst bedriver arbetet mot hedersförtrycket. Det är av stor vikt att det kommer till stånd en nationell samordning under statligt ansvar för att nå en likvärdig nivå av trygghet och kunskap i landets alla kommuner.

De som lyckas bryta sig fria från hederskulturernas förtryck hamnar i en särskilt utsatt situation då de tvingas bryta med hela sitt tidigare liv. Offren har ofta förlorat inte enbart kontakten med sin familj utan även merparten av sitt sociala kontaktnät. Det är därför av största vikt att samhället kan erbjuda en noggrann uppföljning även efter att det mest akuta skedet är avslutat. Socialtjänsten bör ha som praxis att erbjuda en kontaktperson till den utsatta som kan ge stöd och vägledning i uppbyggandet av ett nytt liv som en del av majoritetssamhället.

Många föräldrar med bakgrund i hederskulturer vill inget annat än att ge sina barn en god start och trygg uppväxt men väljer att uppfostra dem i enlighet med de normer som de själva har växt upp med eftersom de inte vet hur de ska agera för att vara bra föräldrar i Sverige. Därför menar vi att samhället i högre grad måste uppmuntra och utveckla stödverksamhet, utbildningar och diskussionsforum gällande föräldraskap att erbjuda dessa personer.

Stödinsatser för den utsatta

Det är viktigt att utsatta har någonstans att vända sig, dels för stöd, dels för upplysningar om lagar, rättigheter och möjligheter. Av landets omkring 150 kvinnojourer som är anslutna till större kvinnojoursförbund har endast ett fåtal hedersvåld som särskilt kompetensområde. Det bör därför inrättas fler jourer dit just utsatta för hedersvåld kan vända sig för råd och stöd och där personalen har särskild specialistkunskap om just hedersförtryck. Inrättandet av dessa hedersvåldsjourer skulle inte bara gagna kvinnor utsatta för hedersrelaterat kvinnovåld utan även gynna andra kvinnor, då de vanliga kvinnojourerna sannolikt skulle avlastas och därmed både kvalitativt och kvantitativt bättre skulle hantera fall av icke hedersrelaterat kvinnovåld. Därtill bör Länsstyrelsen i Östergötland fortsatt och permanent uppdras att ansvara för arbetet mot hedersrelaterat våld och förtryck.

När våldet är ett faktum

För personer som har flytt från hedersförtryck är hotbilden ofta livslång. Det är dessutom en stor prövning för de utsatta att vartannat år tvingas riva upp gamla sår för att bevisa för polisen att hotbilden kvarstår. Samtidigt är det givetvis enkelt att själv säga upp sin skyddade identitet för den som upplever att hotbilden har avtagit. Det ska av denna anledning vara möjligt att i särskilt svåra fall bevilja en person livslång skyddad identitet.

Det bör införas en egen rubricering för brott med hedersmotiv, och de straff som utdelas för hedersrelaterade brott bör skärpas. Därutöver behöver det tillsättas en

utredning om ändring i brottsbalken gällande hedersrelaterade brott liknande den som har införts för kvinnlig könsstympning, där även underlåtelse att ingripa eller polis-anmäla i sig självt är en brottslig handling. Det är i många fall flera personer som utövar hedersförtrycket, inte enbart en person som står för fysiskt våld och kränkningar. Alla som utövar hedersförtryck bör kunna ställas till svars för sin medverkan.

Det krävs ytterligare satsningar på information till personer som befinner sig i riskzonen för att utsättas för hedersrelaterade brott. Det krävs även utökat stöd till de delar av civilsamhället som idag föredömligt stödjer personer som är utsatta för hedersförtryck. Regeringen bör utreda möjligheter till ökat stöd och se över hur situationen i Sverige ser ut.

Ebba Hermansson (SD)

Magnus Persson (SD)

Patrick Reslow (SD)

Robert Stenkvist (SD)

Sara Gille (SD)

Angelica Lundberg (SD)

Jennie Åfeldt (SD)

Clara Aranda (SD)

Ludvig Aspling (SD)

Michael Rubbestad (SD)

Jörgen Grubb (SD)

Mikael Eskilandersson (SD)

Linda Lindberg (SD)

Katja Nyberg (SD)